

התפריט המערבתי היה מורכב ממנה אחת עיקרית: שערוריות אישיות. את האינפורמציה סיפקו לזאבור שוטרים וקציני משטרה.

לא עבר זמן והעתון המיוחד היה ידוע בארץ בשל נכונותו לפרסם פרטים אינטימיים או פילוליים על כל אדם בארץ. לא פחות, הצטיין בשל נכונותו לא לפרסם סיפורים אלה.

מקור אינפורמציה נוסף היו בעלי בתי הברכה של תל-אביב. זאבור היה מה מקובלים עליהם. עד כי שימש כנר יחיד בסיכסוך חריף, שפרץ לפני 20 שנה בין מעבדי ענף הנונות. לולא הלתערבותו מלאת החוכמה של זאבור, היה יורד על הענף משבר רציני מאד.

לפי הסכם בגטלמאני, אסור היה על בעלות בתרבושת לשרת את לקוחותיהן בעצמן. כי דבר זה היה יוצר התחרות בלתי-הוגנת לבעלי בתי-הברכה הזכריים, שלא יכלו לסיפק שירות דומה ללקוח. כאשר נקרא זאבור לפרסוק הלכה בענין, הסבירו לו המדריכות כי יחטיהו עם הלקוחות באו אך ורק בגלל היותן בשר ודם וכי הדבר חיוני להן לאו דווקא מבחינה כספית.

זאבור לא נפל משלמה המלך: הוא פסק כי להבא על בעלות העסק להגביל את פעילותן המינית לחוג המקצועי בלבד, לעסוק בשטח זה רק עם בעלי העסקים הזכריים המתחרים, מבלי לדרוש כל תמורה כספית. בצורה זו צירף את הנאה עם המועיל.

ידידת נעורים. זאבור היה אהוב על ידידי. ביתו ברחוב אלנבי בתל-אביב היה פתוח לכל מי שרצה לבוא. הכסף הרב שהוא הרויח בזכות על ידידיו ומוסרי האינפורמציות השונים. בין באי ביתו ואחד מחבריו למשחק הקלפים היה עזריאל קרלי-באד המנוח. אולם כאשר נבחר זאבור לועד אגודת העתונאים יחד עם קרליבאך, הכריז קרליבאך כי אינו מוכן לשבת עם זאבור בוועד. זאבור סולק, הפך מאז לשונאן האישי.

כאשר עזבו כל חברי מערכת ידיעות אחרונות ויסדו יחדיו את מעריב היה זה דוקא אלכסנדר זאבור שיעץ למשפחת מוזס, בעלת ידיעות אחרונות, לקחת כעורך את חבר מערכת הברוק ד"ר הרצל רוזנבלום. כיום משמש זאבור אחד מכתבי של רוזנבלום בלום בידיעות.

עם תום המנדט חרבו כמה ממקורות ה-אינפורמציה הטובים ביותר של זאבור. שותף פו היגר לארצות-הברית, הוא עצמו הצטרף ידיעות אחרונות.

אבדן העתון המיוחד לא פגע בזאבור. הוא נשאר עליו ושמח כתמיד, עד שמתה עליו אשתו. אבדו של האלמן נמשך זמן רב, עד אשר שמע יום אחד על ידידת נעורים ממונקן, עיר מולדתו של זאבור, בקרפטאורוסיה. אותה ידידה היתה נשואה למליונר אמריקאי ונתאלמנה.

זאבור כתב לה מכתב קצר. הוא זכה לתשובה ארוכה. החזיר תשובה עוד יותר ארוכה. ההתכתבות בין השניים הפכה לכל כך סמועית, עד אשר היה ברור לזאבור כי עליו לנסוע לארצות-הברית.

השבוע התחתן האלמן זאבור עם ידידת נעוריו. צעדו הראשון של הזוג בצאתו לבית ירח הדבש שלו: תרומה גדולה למגן בית המאוחדת, ממש כמעשיהם של אותם האנשים הגדולים שזאבור היה כותב עליהם בעתונו.

משפט

דת וביזנס

חמש שנים שלמו דיירי שלוש דירות ביפו את שכר הדירה לכנסיה הקאטולית יונית. הם ראו בדירותיהם רכוש הכנסיה, קיבלו את הכומר ג'ורג' ריווק כנציגה עלי אדמות — או על כל פנים כנציגה לענייני שכר-דירה בעיר יפו.

עד אשר כפר האפוסטרופוס על רכוש ה-נפקדים בעיקר מקודש זה. הוא טען כי הדירות הינן רכוש נטוש. דרש מהדיירים תשלום בעד כל חמש שנות שבתם בהן. הדיירים התנגדו, הכנסיה התנגדה; אחד הדיירים פנה לעורך-הדין אברהם סוכובולסקי, הפרשה הובאה בפני בית-משפט ה-שלוש.

העניין היה בא על פתרונו בדרך המקור-בלת והמהירה ביותר, אלמלא הופיע על

הבמה זקן שבשיער ועיקש בשם מיכאל ג'דאי, בעל בית-מרקחת ביפו. הוא טען כי לא הכנסייה ולא האפוסטרופוס זכאים להכנסות הדירות. כהוכחה שלף ג'דאי עתיק ומקופל היטב: שטר הקדש עותומני משנת 1885.

לפי שטר זה, הוקדשו הכנסות הדירות לעניי יפו, עד עולם. את ניהול ההקדש מסר הנדבן הנשכח לידי צאצאיו משפחת ג'דאי. מיכאל הזקן (65), הנצר האחרון למשפחה זו בארץ, טען לזכותו זו.

מיד הפכו שני היריבים הקורמים, האפוסטרופוס והכנסייה, לבנות-ברית במלחמת הקודש על ההקדש. אפילו השפעתו של הכומר ריווק לא השפיעה על מיכאל הזקן. במלים חריפות הודיע כי עזב את הכנסיה הקאטולית-יונית, עבר לעדה הקאטולית-רומאית. הוא האמין, כנראה, בעקרונן של הפרדת הביזנס מן הדת.

פשעים

נקמה במלכה

וירגיניה אסטרוגו, יצאנית דת-גו בעלת רעמת-שיער קוקו שחורה, נהגה לכנות את עצמה בשם "מלכת רחוב בן-יהודה". אם כי דמותה השחפנית ומראה פניה לא הציגו במיוחד תואר זה, היו לה נימוקים אחרים, משכנעים למדי, להחזיק בו. כי בכל פעם שעברה גיידת המשטרה ברחוב בן-יהודה בתל-אביב ואספה אל תוכה את כל היצאניות המשוטטות בו, נהגתה וירגיניה מחסינות מלכותית.

וירגיניה לא ידעה לעמוד על הזכויות שהעניק לה מעמד מיוחד זה. השבוע, שעה שישה לעת ערב על כס מלכותה הקבוע בקפה ווקס, בפירת הרחובות אליעזר בן-יהודה ומנדלי מוכר ספרים, הבחינו עיניה חסרות-המבע בשתי יצאניות צעירות שפלטו לשטחה והחלו צדות לקוחות בתחום הממלכה המיוחדת של וירגיניה. היא לא היססה, ניגשה אל המסתננות, צייתה עליהן לעזוב את המקום מיד. לשינוע, הוסיפה סטירת-לחי לאחת מחברותיה למקצוע, יצאנית בשם נעמי.

הדשנות והסגרות. לא היה זה מעשה ראשון של קוליגיאליזם מצד וירגיניה. חברותיה למקצוע האמינו כי כל זכויותיה המיוחדות נבעו אך ורק מהיותה מלשינה קבועה לטובת המשטרה. לזכותה זקפו, בין השאר, מספר סגירות של בתי-ברכה בתל-אביב, וכן מעצרים רבים בין אנשי העולם התחתון של העיר.

כך, למשל, טענו שני פורצים מועדים, שהשתתפו בחפירת המנהרה בכלא רמלה, כי הם ניסו לברוח מבית-הסוהר רק כדי לנקום בוירגיניה על הסגרתם. תמורת הלי-שנה זו, הצליחה היצאנית, ילידת איטליה בת 26, להציל את סרסורה-בעלה, צעיר רומני בשם אלכסי, ממשפט על ששה תיקי פריצה שהוא כבר הודה בהם.

סטירת-לחי הפומבית ברחוב בן-יהודה הגדישה את הסאה. שתי היצאניות הנפגעות החליטו לנקום במלשינה. תחילה חשבו להתגנב ולקצוץ לה את צמת הקוקו המ-שמשית לה סמל מסחרי, החליטו מאוחר יותר על קו חדש.

המלכה היא ערומה. וירגיניה ישבה כמנהגה במזנון ווקס. אלכסי, סרסורה, הסתר בכ על גבי אופנוע חספה חדש בסמטאות השכונות. לפתע הגיחו אל וירגיניה שתי צעירות מצוידות בסכיני גילוח, ועוד לפני שזו הספיקה להפליט זעקה מפיה, הוסרה ממנה החצאית.

הנוקמות לא הסתפקו בחצאית, מיהרו לה-תוך גם אל חולצתה. וירגיניה נשארה ב-תחתונים בלבה, כשכולה סרוטה ומיללת. אלכסי ניסה לבוא לעזרתה. הוא הוקף מיד בבחורים גברתיים, שהנחיתו עליו מהלומות הגונות.

קהל רב של יצאניות וסרסורים, כולל מלך בתי-הברכה של תל-אביב דב ("ברלה") שמיר, היה עד למחזה המעניין של חיסול חשבונות. רק עוברי אורח תמימים, שלא ידעו כמה מדובר, ריחמו על היצאנית ה-ערומה, הכניסוה למוניות והסיעוה לביתה.

משך ימים מספר לא נראתה דמותה של וירגיניה באזור ממלכתה. בתום השבוע, שוב הופיעה מלכת רחוב בן-יהודה במקום הקבוע. יצאניות וסרסורים שוטטו שם בה-מוניהם כבתוך שלהם. אבל וירגיניה לא פצתה פה. היא למדה את הלקח.

הכלה. שירלי-תרזה נאוה גרסנר, ילידת קיראסאו שבדרום-אמריקה. היא באה לאולם החופה לבושה שימלה לבנה ונושאת זר פרחים שנשלח לה על-ידי החתן. היא ואביה, מיליונר מונצואלה, זרחו מאושר, לא ציפו להפתעה שנכונה להם.

חלת החתונה לא נפרסה. החלה העשויה קמח סולת ותאנים מיובשות לפי נוסח בוקובינה, מולדתו של אבי-הכלה, נשלחה עם העוגה בחזרה למלון.

קרב פנים אל פנים. כל אחד מהנוכחים תפס עמדה: מי לצד הכלה, מי לצד החתן. בתמונה זו, נראה אבי החתן מנסה להשתחרר מידי מתקיפיו, כפתח האולם. בפירת הרחוב

הכל
ה
מ
ה סיפור
ה שירלי-
לבעלה לעת
באולם המ-
ביים המחי-
הופעת החת-
נאוה, בת
חיוך קפוא
יצחק גרן
שנותיו (42)
עם ידי. ה-
אחדות בלב-
שטיגור, אב-
הנדוניה. לג-
שג מרחוב
חשיבות מכ-
תיו: "בני
עם מולאטית
ליתר בסו-
שמא בכל ז-
משלא נודע
נית לבית

ל כסוף,
מכונת
החתן. יש
אבי הכלה
כנות בשטר-
טראלס צי-
צאת חדישו
הכסאות הב-
שערכן בכל
הוא התעקש
בכסף עובר
החייכות לא
האלפים שהו-
אים. המשא-
נראה להם
החתן בכוח,
עוד כשרם
שניה ושליש
זעקותיו
אלה מבין
חשו להציל
שטיגור עלי-
קללות קולני

ב ינתיין
הסמוכה
יפה-תואר,
המקחיזומכר
יחד — יו

בפתח האולם.
בפירת הרחוב